

פרק לו

[פרשת וישב] א וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען: ב אלה | תלדות יעקב יוסף בן־שבע־עשרה שנה הנה רעה את־אחיו בצאן והוא נער את־בני בלהה ואת־בני זלפה נשי אביו ויבא יוסף את־דבתם רעה אל־אביהם: ג וישראל אהב את־יוסף מכל־בניו כי־בן־זקנים הוא לו ועשה לו כתנת פסים: ד ויראו אחיו כי־אתו אהב אביהם מכל־אחיו וישנאו אתו ולא יכלו לדבר לשלם: ה ויחלם יוסף חלום ויגד לאחיו ויוספו עוד שנא אתו: ו ויאמר אליהם שמעו־נא החלום הזה אשר חלמתי: ז והנה אנחנו מאלמים אלמים בתוך השדה והנה קמה אלמתי וגם־נצבה והנה תסבינה אלמתיכם ותשתחווין לאלמתי: ח ויאמרו לו אחיו המלך תמלך עלינו אם־משול תמשל בנו ויוספו עוד שנא אתו על־חלמתיו ועל־דבריו: ט ויחלם עוד חלום אחר ויספר אתו לאחיו ויאמר הנה חלמתי חלום עוד והנה השמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחווים לי: י ויספר אל־אביו ואל־אחיו ויגער־בו אביו ויאמר לו מה החלום הזה אשר חלמת הבוא נבוא אני ואמך ואחיד להשתחות לך ארצה: יא ויקנאו־בו אחיו ואביו שמר את־הדבר: [שני] יב וילכו אחיו לרעות את־צאן אביהם בשכם: יג ויאמר ישראל אל־יוסף הלוא אחיד רעים בשכם לכה ואשלךך אליהם ויאמר לו הנני: יד ויאמר לו לך־נא ראה את־שלוש אחיד ואת־שלוש הצאן והשבני דבר וישלחהו מעמק חברון ויבא שכמה: טו וימצאהו איש והנה תעה בשדה וישאלהו האיש לאמר מה־תבקש: טז ויאמר את־אחי אנכי מבקש הגידה־נא לי איפה הם רעים: יז ויאמר האיש נסעו מזה כי שמעתי אמרים נלכה דתינה וילך יוסף אחר אחיו וימצאם בדתן: יח ויראו אתו מרחק ובטרום יקרב אליהם ויתנבלו אתו להמיתו: יט ויאמרו איש אל־אחיו הנה בעל החלמות הלזה בא: כ ועתה | לכו ונהרגהו ונשלכהו באחד הברות ואמרנו חיה רעה אכלתהו ונראה מה־יהיו חלמותיו: כא וישמע ראובן ויצלהו מידם ויאמר לא נפנו נפש: כב ויאמר אלהם | ראובן אל־תשפכו־דם השליכו אתו אל־הבור הזה אשר במדבר ויד אל־תשלחו־בו למען הציל אתו מידם להשיבו אל־אביו: [שלישי] כג ויהי כַּאֲשֶׁר־בא יוסף אל־אחיו ויפשיטו את־יוסף את־כתנתו את־כתנת הפסים אשר עליו: כד ויקחהו וישלכו אתו הברה והבור רק אין בו מים: כה וישבו לאכל־לחם וישאו עיניהם ויראו והנה ארחת שמעאלים באה מגלעד וגמליהם נשאים נכאת וצרי ולט הולכים להוריד מצרימה: כו ויאמר יהודה אל־אחיו מה־בצע

כִּי נִהְרַג אֶת־אֲחִינוּ וְכִסִּינוּ אֶת־דָּמוֹ: כֹּז לָכוּ וְנִמְכְּרנוּ לַיִּשְׁמְעֵאלִים וְיָדְנוּ
אֶל־תְּהִי־בוּ כִּי־אֲחִינוּ בְּשָׂרְנוּ הוּא וַיִּשְׁמְעוּ אֲחִיו: כַּח וַיַּעֲבְרוּ אֲנָשִׁים מִדִּינִים
סֹחְרִים וַיִּמְשְׁכוּ וַיַּעֲלוּ אֶת־יוֹסֵף מִן־הַבּוֹר וַיִּמְכְּרוּ אֶת־יוֹסֵף לַיִּשְׁמְעֵאלִים
בְּעֶשְׂרִים כֶּסֶף וַיָּבִיאוּ אֶת־יוֹסֵף מִצְרַיִמָּה: כֵּט וַיָּשֶׁב רְאוּבֵן אֶל־הַבּוֹר וְהִנֵּה
אִין־יוֹסֵף בַּבּוֹר וַיִּקְרַע אֶת־בְּגָדָיו: ל וַיָּשֶׁב אֶל־אֲחָיו וַיֹּאמֶר הִילָד אֵינְנוּ וְאֲנִי אָנֹכִי
אֲנִי־בָא: לֹא וַיִּקְחוּ אֶת־כְּתֹנֶת יוֹסֵף וַיִּשְׁחֲטוּ שְׂעִיר עִזִּים וַיִּטְבְּלוּ אֶת־הַכְּתֹנֶת
בַּדָּם: לִב וַיִּשְׁלְחוּ אֶת־כְּתֹנֶת הַפִּסִּים וַיָּבִיאוּ אֶל־אֲבִיהֶם וַיֹּאמְרוּ זֹאת מְצָאנוּ
הַכֶּרֶנָּא הַכְּתֹנֶת בְּנֶדֶךָ הוּא אִם־לֹא: לֹג וַיִּכְרְה וַיֹּאמֶר כְּתֹנֶת בְּנֵי חַיָּה רָעָה
אֶכְלָתָהּוּ טָרֵף טָרֵף יוֹסֵף: לֹד וַיִּקְרַע יַעֲקֹב שְׂמֹלְתָיו וַיִּשֶׂם שֵׁק בְּמִתְנָיו וַיִּתְאַבֵּל
עַל־בָּנוּ יָמִים רַבִּים: לֹה וַיִּקְמוּ כָל־בָּנָיו וְכָל־בָּנֹתָיו לְנַחֲמוּ וַיִּמָּאן לְהִתְנַחֵם וַיֹּאמֶר
כִּי־אֲרֹד אֶל־בְּנֵי אָבִל שְׂאֵלָה וַיִּבְדַּךְ אֹתוֹ אָבִיו: לוּ וְהִמְדִּנִּים מָכְרוּ אֹתוֹ אֶל־מִצְרַיִם
לְפוֹטִיפָר סָרִיס פְּרָעָה שֶׁר הַטַּבָּחִים: ־

פרק לח

[רביעי] א ויהי בעת ההוא וירד יהודה מאת אחיו ויט עד-איש עדלמי ושמו חירה: ב וירא-שם יהודה בת-איש כנעני ושמו שוע ויקחה ויבא אליה: ג ותהר ותלד בן ויקרא את-שמו ער: ד ותהר עוד ותלד בן ותקרא את-שמו אונן: ה ותסוף עוד ותלד בן ותקרא את-שמו שלה והיה בכזיב בלדתה אתו: ו ויקח יהודה אשה לער בכורו ושמה תמר: ז ויהי ער בכור יהודה רע בעיני יהודה וימתהו יהודה: ח ויאמר יהודה לאונן בא אל-אשת אחיך ויבס אתה והקם זרע לאחיק: ט וידע אונן כי לא לו יהיה הזרע והיה אס-בא אל-אשת אחיו ושחת ארצה לבלתה נתן-זרע לאחיו: י וירע בעיני יהודה אשר עשה וימת גם-אתו: יא ויאמר יהודה לתמר פלתו שבי אלמנה בית-אביך עד-יגדל שלה בני כי אמר פן-ימות גם-הוא כאחיו ותלד: תמר ותשב בית אביה: יב וירבו הימים ותמת בת-שוע אשת-יהודה וינחם יהודה ויעל על-גזי צאנו הוא וחירה רעהו העדלמי תמנתה: יג ויגד לתמר לאמר הנה חמיך עלה תמנתה לגז צאנו: יד ותסר בגדי אלמנותה מעליה ותכס בצעיף ותתעלף ותשב בפתח עינים אשר על-דך: תמנתה כי ראתה כי-גדל שלה והוא לא-נתנה לו לאשה: טו ויראה יהודה ויחשבה לזונה כי כסתה פניה: טז ויט אליה אל-הדך: ויאמר הבה נא אבוא אליך כי לא ידע כי כלתו הוא ותאמר מה-תתן-לי כי תבוא אלי: יז ויאמר אנכי אשלח גדי-עזים מן-הצאן ותאמר אס-תתן ערבון עד שלחך: יח ויאמר מה הערבון אשר אתן-לך ותאמר חתמך ופתילך ומטף אשר בידך ויתן-לה ויבא אליה ותהר לו: יט ותקם ותלד ותסר צעיפה מעליה ותלבש בגדי אלמנותה: כ וישלח יהודה את-גדי העזים ביד רעהו העדלמי לקחת הערבון מיד האשה ולא מצאה: כא וישאל את-אנשי מקמה לאמר איזה הקדשה הוא בעינים על-הדך: ויאמרו לא-היתה בזה קדשה: כב וישב אל-יהודה ויאמר לא מצאתיה וגם אנשי המקום אמרו לא-היתה בזה קדשה: כג ויאמר יהודה תקח-לה פן נהיה לבוי הנה שלחתי הגדי הזה ואתה לא מצאתה: כד ויהי | כמשלש חדשים ויגד ליהודה לאמר זנתה תמר פלתך וגם הנה הרה לזנונים ויאמר יהודה הוציאוה ותשרף: כה הוא מוצאת והיא שלחה אל-חמיה לאמר לאיש אשר-אלה לו אנכי הרה ותאמר הכר-נא למי החתמת והפתילים והמטה האלה: כו ויכר יהודה ויאמר צדקה ממני כי-על-כן לא-נתתיה לשלה בני ולא-יסוף עוד לדעתה: כז ויהי בעת לדתה והנה תאומים בבטנה: כח ויהי בלדתה ויתן-יד ותקח המילדת ותקשר על-ידו שני לאמר זה

יָצָא רֵאשִׁינָה: כֵּט וַיְהִי | כְּמִנְשִׁיב יָדוֹ וְהִנֵּה יָצָא אָחִיו וַתֹּאמֶר מִה־פְּרָצְתָּ עָלַיךָ פָּרֶץ
וַיִּקְרָא שְׁמוֹ פָּרֶץ: לְ וְאַחַר יָצָא אָחִיו אֲשֶׁר עַל־יָדוֹ הַשְּׂנִי וַיִּקְרָא שְׁמוֹ זָרַח: ס

פרק לט

[חמישי] א ויוסף הורד מצרימה ויקנהו פוטיפר סריס פֶרעה שר הטבחים
איש מצרי מיד הישמעאלים אשר הורדהו שמה: ב ויהי יהוה את-יוסף ויהי
איש מצליח ויהי בבית אֲדֹנָיו המצרי: ג וירא אֲדֹנָיו כי יהוה אתו וכל אשר-הוא
עשה יהוה מצליח בָּדָו: ד וימצא יוסף חן בעיניו וישַׁרְתֵּן אתו ויפקדהו על-ביתו
וְכָל־יֶשְׁלוֹ נָתַן בָּדָו: ה ויהי מאז הפקיד אתו בביתו ועל כָּל־אֲשֶׁר יֵשְׁלוֹ ויבָרַךְ
יהוה את-בית המצרי בגלל יוסף ויהי ברֶכֶת יהוה בְּכָל־אֲשֶׁר יֵשְׁלוֹ בְּבֵית
ובשָׂדֶה: ו ויעֹזב כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ בְּיַד־יוֹסֵף וְלֹא־יָדַע אתו מאומה כי אס-הלחם
אשר-הוא אוכל ויהי יוסף יפה-תאר ויפה מראה: [שש] ז ויהי אחר הדברים
האלה ותשא אשת אֲדֹנָיו את-עיניה אל-יוסף ותאמר שכבה עמי: ח וימאן |
ויאמר אל-אשת אֲדֹנָיו הן אֲדֹנִי לֹא־יָדַע אתי מה-בבית וכל אשר-יש-לוֹ נָתַן
בְּיָדִי: ט איננו גדול בבית הזה ממני ולא-חשֵׁךְ ממני מאומה כי אס-אותך
בְּאֲשֶׁר אֶתְּאַשְׁתּוֹ וְאִיךָ אַעֲשֶׂה הַרְעָה הַגְּדֹלָה הזאת וחטאתי לאלהים: י ויהי
כַּדְּבָרָה אֶל־יוֹסֵף יום | יום וְלֹא־שָׁמַע אֵלֶיהָ לְשֹׁכֵב אֶצְלָה להיות עמה: יא ויהי
כִּהְיוֹם הַזֶּה וַיָּבֵא הַבֵּיתָה לַעֲשׂוֹת מְלֹאכְתּוֹ וְאִין אִישׁ מֵאֲנָשֵׁי הַבַּיִת שָׁם בְּבֵית:
יב ותתפשֶׁהוּ בְּבִגְדוֹ לֵאמֹר שֹׁכֵבָה עִמִּי ויעֹזב בְּגָדוֹ בְּיָדָהּ וַיֵּנֶס וַיֵּצֵא הַחוּצָה:
יג ויהי פְּרֹאוֹתָהּ כִּי־עֹזֵב בְּגָדוֹ בְּיָדָהּ וַיֵּנֶס הַחוּצָה: יד ותקרא לְאֲנָשֵׁי בֵיתָהּ
ותאמר להם לֵאמֹר רְאוּ הֵבִיא לָנוּ אִישׁ עֲבָרִי לְצַחֵק בָּנוּ בָּא אֵלַי לְשֹׁכֵב עִמִּי
וְאֶקְרָא בְּקוֹל גְּדוֹל: טו ויהי כְּשָׁמְעוּ כִּי־הִרְיִמֹתִי קוֹלִי וְאֶקְרָא ויעֹזב בְּגָדוֹ אֶצְלִי
וַיֵּנֶס וַיֵּצֵא הַחוּצָה: טז ותנח בְּגָדוֹ אֶצְלָה עַד־בּוֹא אֲדֹנָיו אֶל־בֵּיתוֹ: יז ותדבר אֱלֹהֵי
כַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֵאמֹר בָּא אֵלַי הָעֶבֶד הָעֲבָרִי אֲשֶׁר־הִבֵּאתָ לָנוּ לְצַחֵק בִּי: יח ויהי
כִּהְרִימִי קוֹלִי וְאֶקְרָא ויעֹזב בְּגָדוֹ אֶצְלִי וַיֵּנֶס הַחוּצָה: יט ויהי כְּשָׁמַע אֲדֹנָיו
אֶת־דְּבָרֵי אִשְׁתּוֹ אֲשֶׁר דִּבְרָה אֵלָיו לֵאמֹר כַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה עָשָׂה לִי עֲבָדְךָ וַיַּחַר
אָפוֹ: כ וַיִּקַּח אֲדֹנֵי יוֹסֵף אֹתוֹ וַיִּתְּנֵהוּ אֶל־בֵּית הַסֵּהר מְקוֹם אֲשֶׁר־אֲסוּרֵי [אֲסִירֵי]
הַמֶּלֶךְ אֲסוּרִים וַיְהִי־שָׁם בְּבֵית הַסֵּהר: כא ויהי יהוה את-יוסף וַיֵּט אֱלֹהֵי חֲסֵד
וַיִּתֵּן חָנוּן בְּעֵינָיו שֵׁר בֵּית־הַסֵּהר: כב וַיִּתֵּן שֵׁר בֵּית־הַסֵּהר בְּיַד־יוֹסֵף אֵת
כָּל־הָאֲסִירִים אֲשֶׁר בְּבֵית הַסֵּהר וְאֵת כָּל־אֲשֶׁר עֹשִׂים שָׁם הוּא הָיָה עֹשֶׂה: כג אִין
| שֵׁר בֵּית־הַסֵּהר רָאָה אֶת־כָּל־מְאוּמָה בְּיָדוֹ בְּאֲשֶׁר יְהוָה אֹתוֹ וְאֲשֶׁר־הוּא עֹשֶׂה
יְהוָה מְצַלִּיחַ: פ

פרק מ

[שביעי] א ויהי אחר הדברים האלה חטאו משקה מלך מצרים והאפה לאדניהם למלך מצרים: ב ויקצף פרעה על שני סריסיו על שר המשקים ועל שר האופים: ג ויתן אתם במשמר בית שר הטבחים אל בית הסהר מקום אשר יוסף אסור שם: ד ויפקד שר הטבחים את יוסף אתם וישרת אתם ויהיו ימים במשמר: ה ויחלמו חלום שניהם איש חלמו בלילה אחד איש כפתרון חלמו המשקה והאפה אשר למלך מצרים אשר אסורים בבית הסהר: ו ויבא אליהם יוסף בבקר וירא אתם והנם זעפים: ז וישאל את סריסי פרעה אשר אתו במשמר בית אדניו לאמר מדוע פניכם רעים היום: ח ויאמרו אליו חלום חלמנו ופתר אין אתו ויאמר אליהם יוסף הלוא לאלהים פתרנים ספרו-נא לי: ט ויספר שר המשקים את חלמו ליוסף ויאמר לו בחלומי והנה גפן לפני: י ובגפן שלשה שריגס והוא כפרחת עלתה נצה הבשילו אשכלתיה ענבים: יא וכוס פרעה בידי ואקח את הענבים ואשחט אתם אל כוס פרעה ואתן את הכוס על כף פרעה: יב ויאמר לו יוסף זה פתרנו שלשת השרגים שלשת ימים הם: יג בעוד | שלשת ימים ישא פרעה את ראשו והשיבד על כנף ונתת כוס פרעה בידו כמשפט הראשון אשר היית משקהו: יד כי אם זכרתני אתך כאשר ייטב לך ועשית-נא עמדי חסד והזכרתני אל פרעה והוצאתני מן הבית הזה: טו כי-גנב גנבתי מארץ העברים וגם-פה לא-עשיתי מאומה כי-שמו אתי בבור: טז וירא שר האפים כי טוב פתר ויאמר אל-יוסף אף-אני בחלומי והנה שלשה סלי חרי על-ראשי: יז ובסל העליון מכל מאכל פרעה מעשה אפה והעוף אכל אתם מן הסל מעל ראשי: יח ויען יוסף ויאמר זה פתרנו שלשת הסלים שלשת ימים הם: יט בעוד | שלשת ימים ישא פרעה את ראשו מעליך ותלה אותך על-עץ ואכל העוף את-בשרך מעליך: [מפטיר] כ ויהי | ביום השלישי יום הלדת את פרעה ויעש משתה לכל-עבדיו וישא את-ראש | שר המשקים ואת-ראש שר האפים בתוך עבדיו: כא וישב את שר המשקים על-משקהו ויתן הכוס על-כף פרעה: כב ואת שר האפים תלה כאשר פתר להם יוסף: כג ולא-זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו: